

Yazan (Selim Nüzhet Gerçek

— 6 —

Orta Oyunu

Orta Oyunlarının En Meşhuru Olan " Kanlı Nigâr ,, Oyunu

KANLI NİGÂR

(Zurna pişekâr havası çalarken Pişekâr gelir ve meydanı bir defa doluştuktan ve iki elile temennah ettikten sonra):

Pişekâr — "Kanlı Nigâr,, oyununun taklidini aldım. Çalsın çalgıcılar huzzara temaşa ettireyim.

(Der ve meydanın bir kenarına çekilir. Zurna Kavuklu havası çalmağa başlar. Kavuklu arkasında Cüce sendeliyerek gelir. O da bir iki defa sendeliyerek meydanı doluştuktan sonra Cüceye hitaben söze başlar).

Kavuklu — Kapıyı kitledin mi?

Cüce — Kitledim.

K — Öyleyse ver anahtarı.

C — Kitledim amma... Anahtarı kapının üstünde bıraktım.

K — Anahtar kapı üstünde bırakılır mı ayol!

C — Geçen akşam komşuya girenler kapıyı kırmışlar.

K — Onlar hırsızdırlar.

C — İyi ya... Ben bizim kapıyı kırmasınlar diye anahtarı üstünde bıraktım işte.

K — Hay Allah müstahakkını versin. Anahtar hırsız girmesin diler... Hırsızlar kapıyı açsın diye değil.

P — (Arkalarından) Hey gidi aptallar hey.. Anahtarlarımı kaybetmişler... Kilitli kalmışlar galiba!

K — Senin çenen açık kalmış ya ona bak... Sen çilingir misin ?

P — Hayır efendim, ben bu mahalenin ihtiyarıyım. Bir müşkülünüz mü var?

K — Burada müşkül değil püskül var.

P — Ne püskülü?

K — Belâ püskülü... Yahut püskülü belâ..

P — Efendim bir müşkülünüz mü var? Bir işiniz mi var demek isterim.

K — Benim yok. Bakalım bunun var mı?

(Cücenin kulağına eğilir bir şey sorar gibi yapar.)

P — Bu ne biçim lâf... Hem siz kimsiniz? Ben sizi bir şeye benzetemedim.

K — Şimdi beni kızdırma... Ben esli adamakıllı bir şeye benzetirim.

P — Canım efendim siz kimsiniz, kimin nesisiniz, nereden geliyorsunuz, nereye gidiyorsunuz, ananız, babanız var mı? Onu öğrenmek istiyorum.

K — Müsaade et... Mahalle kütüğünden kayıtları çıkarayım.

P — Ne kayıtları çıkaracaksın?

K — Ne bileyim ben... Sinsilemi soruyorsun.

P — Senin adın ne?

K — Ali .

P — Nasıl Ali?

K — Sade Ali.

P — Maşallah Sade Ali Efendi.

K — Ulan niçin bana Sade Ali Efendi diyorsun?

P — Şimdi öyle söylemediniz mi?

K — Öyle amma sadenin burada yeri yok. Yalnız Ali Efendi.

P — Maşallah Yalnız Ali Efendi.

K — Canım yalnızı, malınızı da yok... Bayağı Ali Efendi.

P — Bu sefer maşallah diyemiyeceğim... Bayağı Ali Efendi.

K — Artık tepem atıyor. Ulan benim nerem bayağı... İsmim Ali veselâm..

P — Vay Ali Vesselâm Efendi.

K — Haydi defol orada... Sen benimle alay mı ediyorsun?

P — Yok Ali Efendi yok... Ben seni tanıdım. Kendimi tanıttırmadan biraz üzeyim dedim de ondan.

K — Ben seni tanıyamadım ki...

P — Mutlaka tanıyacaksın.

K — Tanıymıyacağım işte...

P — Bak, bak.. Biraz dikkatli bak. Bana insan sarrafı, lâkırdı kavafı, er kân gülü, meydan bülbülü Küçük İsmail Efendi derler .

K — Aaa İsmail Efendi... Ben de seni arıyordum. (Sarmaş dolaş olurlar) Bir derdim var şimdi anlatırım. Yalnız şu çocuğa biraz harçlık ver de gitsin.

P — (Cüceye) Al oğlum şu yirmi beş kuruşu.

K — (Cüceye) Ver oğlum şu yirmi beş kuruşu.

P — Sen de mi para veriyorsun?

K — Ne olur ne olmaz o yirmi beş kuruş üstümde bulunsun. (Cüceye) Haydi bakalım doğruca eve git şimdi.

P — Ey.. Bakalım ne âlemdesin Aliciğim. Çoktandır görüşemedik.

K — Ne âlemde olacağım... Halimi sorma birader. Pederin vefatından sonra çok sıkıntı çektim. Hangi işi tuttumsa muvaffak olamadım. Sefil oldum. En nihayet şu bizim yukarıki semtteki muhtarın evinin bir odasına sığındım.

P — Vah... Vah...

K — Bu sabah erkence kalkmıştım... Bir de baktım ki ev sahibi ginyinmiş, kuşanmış, bir yere gidiyor.

P — Sonra efendim?

K — Aman efendim böyle erkence nereye gidiyorsunuz dedim. Muhtar Efendi, a kardeş beni lâkırdıya tutma, dilenci vapuruna gidiyorum, geç kalırım, dedi.

P — Ey... Sonra?

K — Efendim halimiz malûm. Biz de az sefillik çekmiyoruz.

(Devamı var)

